

Predmet: Ključ – Kamičak (opt. Marko Pauković i Dragan Bajić)

Viši sud u Beogradu – Odeljenje za ratne zločine

Broj predmeta: K. Po2 6/2017

Krivično delo: ratni zločin protiv civilnog stanovništva iz čl. 142 st. 1 KZ SRJ u saizvršilaštvu, u vezi sa čl. 22 KZ SRJ

Glavni pretres: 25.12.2017.

Izveštaj: Marina Kljaić, posmatrač FHP-a

Objavljivanje presude

Sudsko veće je izreklo, a predsednica veća, sudija Vera Vukotić, javno objavila presudu kojom su, optuženi Dragan Bajić i Marko Pauković, zbog nedostatka dokaza, oslobođeni od krivične odgovornosti.

Obrazlažući donetu presudu predsednica veća je navela da je tokom postupka bilo nesporno da je u kritičnom periodu u Bosni i Hercegovini postojao oružani sukob unutrašnjeg karakta, da su optuženi bili vojni policajci i da je smrtno stradalo pet osoba. Za sud je bio problem što su početka glavnog pretresa preminula tri svedoka, zbog čega sud nije mogao da ih neposredno ispita na nesaglasnosti koje su postojale između njihovih iskaza i odbrana optuženih. Okrivljeni su, iznoseći svoju odbranu, negirali izvršenje krivičnog dela, navodeći da noću nikada nisu išli u selo, kao i da su prilikom odlaska uvek odlazila po tri policajca, a ne samo njih dvojica. Optuženi Dragan Bajić u svojoj odbrani je takođe naveo da u kritičnom periodu nije patrolirao, jer je bio ranjen i da se nalazio na lečenju. Sud je iskaz svedoka Esmeh Behar pročitao, jer je ista preminula. U svom iskazu ona je navela da je u kritičnom periodu sa ulaznih vrata kuće na daljenosti od oko 20 metara videla i prepoznala optužene. Svedoci Bajro Behar i Emsud Behar u svojim iskazima su naveli da su optuženi došli u selo i tražili Hotić Dursuma, da su ih dobro videli i prepoznali, te da su optuženi otišli u kuću Jusić Minke. Svedok Emsud Behar naveo je da su optužene videli on, Esma i Dursum, i da su ih posmatrali iz Esmehine kuće. Svedok Refik Hotić tvrdio je da je bio u kući Minke Jusić kada su izvršena ubistva, ali da se nalazio u drugoj sobi. Optužene je tom prilikom prepoznao po glasu. Optuženi su ubili i njegovu suprugu koja se nalazila u prostoriji sa ostalim ubijenim licima. Svedokinje Sadiha Hotić i Nasiha Lović nemaju neposrednih saznanja o ubistvu civila, ali su o tome čule od meštana. Svedok Nanad Kaurin koji je bio na uviđaju povodom ubistva pet civila kao policajac, nema saznanja o eventualnim izvršiocima. Sud je prihvatio odbranu optuženih u delu da su bili vojni policajci i da su dolazili u selo Kamičak kao patrola. Svedok Kazić Hasan je naveo da se u njegovoj kući dogodilo ubistvo, da su stavri u kući bile uredne, da nije bilo tragova krvi po zidovima, dok se u optužnici navodi da su ubistva izvršena u kući Jusić Minke. Veštak medicinske struke je dozvolio mogućnost da su se ubistva dogodila i na drugom mestu, a ne u kući u kojoj su tela pronađena. U zapisniku o obdukciji se navodi da se radi o leševima lica ubijenih tokom leta 1992. godine od strane srpskih paravojnih formacija, dok se u optužnici navodi da su optuženi pripadnici vojne policije. Svedok Refik Hotić je u svom iskazu naveo da je pismen, ali zapisnik o ispitivanju nije potpisao, već je stavio otisak prsta. Takođe je naveo da je na zidovima prostorije u kojoj su ubijeni civili bilo dosta krvi, dok takvih navoda u zapisniku o uviđaju nema. Po nalaženju suda, nelogično je da ovaj svedok, koji je, kako navodi, bio u prostoriji do sobe u kojoj su izvršena ubistva, nakon pucnjave sedi tri sata

u mraku, i da ne proveri da li u susednoj prostoriji ima preživelih. Takođe nije logično da lica koja su izvršila ubistva ne provere da li se u susednim prostorijama još neko nalazi. Svedoci Esma i Bajro Behar te Dursum Hotić identično opisuju kritični događaj iz večernjih časova u oktobru mesecu 1992. godine. Nama drugih dokaza za navode svedoka Esme Behar da su optuženi nosili baterijsku lampu i da ih je ona poznala. Naime, nelogično je da osobe koje nose baterijske lampe kako bi sebi osvetlile put, lampu drže uperenu sebi u lice, već je lampa uperena u prostor ispred njih, tako da posmatrač iz daljine i nije u mogućnosti da vidi lice osobe koje nosi baterijsku lampu, jer ono i nije osvetljeno. Svedok Emsud Behar se, prema svom iskazu, jako dobro seća događaja iz 1992. godine, ali u isto vreme nije mogao da se seti da je 2012. godine vršio prepoznavanje optuženih. Takođe je sud utvrdio da ovaj svedok nije govorio istinu po pitanju navoda od kuda poznaje optužene. Po oceni suda svedoci koji su „po glasu i statu“ prepoznali optužene, imaju kontradiktorne iskaze, kojima sud nije mogao pokloniti veru. Takođe, za navode iz optužnice nema dokaza, već postoje samo indicije. U takvoj situaciji sud je primenio načelo „in dubio pro reo“, odnosno, u nedostatku dokaza presudio je u korist optuženih.

Fond za humanitarno pravo